

2

รักษาโรคร้าย ที่ป่วยหนัก 12 ปี...หายได้

กิตติศัพท์ เรื่องหลวงพ่อวัดปากน้ำ (ภาษีเจริญ) ในสมัยนั้น สามารถรักษาคนป่วยด้วยโรคร้ายที่สังคมรังเกียจให้หายได้แพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ข้าพเจ้า (คุณครูตรีธา เนียมขำ) เดินทางมาวัดปากน้ำเพื่อขอพึ่งบารมีหลวงพ่อ เพื่อรักษาโรคให้มารดา

ตามปกตินั้นถ้าเราเจ็บไข้ได้ป่วย ก็จะไปหานายแพทย์ผู้เชี่ยวชาญแต่ละโรค แต่หลวงพ่от่านเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญการรักษาโรคทุกโรค

ถ้าจะนำเรื่องความทุกข์ความเดือดร้อนของคนที่มาหาหลวงพ่อมาเรียงลำดับเนื้อเรื่องกันแล้ว ก็จะได้ตั้งแต่เกิดจนตายเลยทีเดียว ยกตัวอย่างเช่น

● ถ้าเป็น “ผู้ที่กำลังจะแต่งงานกัน” ก็มักจะมาขอให้หลวงพ่ช่วยตรววจดูให้ว่า ผู้ที่ตนจะแต่งงานด้วยนั้นจะเป็นอย่างไร จะอยู่ด้วยกันยืนยาวมีความสุขความเจริญหรือไม่

● บางคู่ที่แต่งงานกันไปแล้วและยังไม่มีบุตร ก็มักจะ “มาขอบุตรกับหลวงพ่” ให้ท่านช่วยใช้วิชาธรรมกายเลือกสรรวิญญูณดี ๆ มาจุติ

● บางคน “มีลูกหลานแล้วเลี้ยงยากซีโรค” ก็มักมาให้เป็นลูกหลวงพ่ หรือถ้าลูกหลานว่ายาก ดื้อ ซน ไม่ฉลาดในการศึกษาเล่าเรียน ก็มาขอबारมีหลวงพ่

● เมื่อลูกหลานจะเข้าสอบ ไม่ว่าจะสอบในวิชาที่เล่าเรียน หรือสอบแข่งขันเข้าทำงาน ก็มาขอให้หลวงพ่ช่วย

● เมื่อมีปัญหาในการประกอบอาชีพการงาน ก็มาปรึกษาปรึกษากับหลวงพ่

● พวกที่เป็นเกษตรกรถ้าประสบภาวะฝนแล้ง ก็มาขอให้หลวงพ่ช่วยทำให้ฝนตก หลวงพ่ท่านก็จะสั่งพวกที่บรรลुวิชาธรรมกายให้ช่วยเกณฑ์ฝนให้ตกในพื้นที่ที่เขาต้องการ

● ส่วนเกษตรกรบางพวกที่เจอฝนตกหนักน้ำท่วมทำให้พืชผักผลไม้เสียหาย ก็มาราบกราณหลวงพ่ขอให้ท่านช่วยบำบัดทุกข์ให้หลวงพ่ท่านก็สั่งพวกที่ได้ธรรมกายให้ช่วยกันเก็บฝนเสีย

● บางคนจะจัดการงานใดที่บ้านในหน้าฝนกลัวฝนตก ก็มาขอให้หลวงพ่ช่วยอย่าให้ฝนตก หลวงพ่ท่านก็ช่วยทุกคนไป

จนกิตติศัพท์ลือเลื่องไปทั่วว่าหลวงพ่วัดปากน้ำรักษาโรคได้ ขอฝนได้ เก็บฝนได้ แม้ปัจจุบันนี้ ท่านมรณภาพไปแล้วก็ยังมีคนเป็นจำนวนมากมายมาขอพึ่งबारมีท่านในเรื่องต่างๆทุกเรื่องเหมือนสมัยที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

บางคนก็มีโช้ขอธรรมดา แต่ยังไม่บานศาลกล่าวด้วย

ในสมัยหลวงพ่อยังอยู่นั้น คนที่มาขอบารมีให้ท่านช่วย มิใช่จะให้ท่านช่วยแต่เฉพาะคนเป็นก็หาไม่ **“แม่ญาดิพี่น้องของคนที่ยาไปแล้ว ก็ยังมาขอให้หลวงพ่ช่วยตรวจดูให้ว่าวิญญาณไปอยู่ที่ไหน”** สุขทุกข์ อยา่งไรจะทำบุญอะไรไปให้จึงจะเหมาะจะควร

มีลูกศิษย์ของหลวงพ่อกาหลายคนที่ได้สั่งลูกหลานของตน ไว้ว่า ถ้าตนสิ้นชีวิตลงแล้วให้นำศพมาตั้งสวดพระอภิธรรมที่วัดปากน้ำหั่งๆ ที่วัดปากน้ำไม่มีศาลาตั้งศพ และไม่มีเมรุเผาศพ มีแต่ศาลาการเปรียญเกาๆ เป็นศาลาเอนกประสงค์สำหรับใช้เป็นที่ฉันภัตตาหารของพระภิกษุสามเณร เวลากลางคืนเป็นที่พักของแม่ชีและเป็นที่ตั้งศพด้วย

คืนใดที่มีการสวดพระอภิธรรมศพ หลวงพ่อกาจะสั่งให้ผู้ที่ได้ ธรรมกาย ออกไปร่วมฟังสวดด้วยอย่างน้อย 3 คน เพื่อบ้างเจริญภาวนา เจริญชวณิญาณของผู้ตายมารับส่วนบุญกุศล ไม่ว่าวิญญาณนั้นไป สิงสถิตยั ณ ที่ใดก็ตาม จะอยู่ในสวรรค์ หรือไปเป็นเปรตอสุรกาย สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน จะเจริญวิญญาณก่อนอาราธนาศีล หลวงพ่อกาจะให้จัด หาอาสนะปูเตรียมไว้ให้วิญญาณของผู้ตายนั้น หลังจากทีพระสงฆ์สวดอภิ ธรรม สวดสังคหะ หรือสวดพระมาลัยเสร็จจบที่ 1

หลวงพ่อกาจะถามพวกทีได้ธรรมกายว่า

“วิญญาณของผู้ตายมาหรือเปล่า”

พวกทีได้ธรรมกายหั่ง 3 คน จะต้องรู้เห็นและตอบตรงกัน ถ้า ตอบไม่ตรงกันหลวงพ่อกาจะให้หั่งตรวจดูใหม่ ท่านต้องการให้วิญญาณ ของผู้ตายได้มาสมาทานศีลและฟังสวดพระอภิธรรมด้วย และเมื่อพระสงฆ์ สวดจบแต่ละจบ ท่านจะถามย้าทุกครั้ง

ในสมัยที่ข้าพเจ้า (คุณครูตรีธา เนียมขำ) ยังเป็นแม่ชีเล็กๆ เคยถูกหลวงพ่อบังคับให้ไปทำหน้าที่เช่นนี้หลายครั้ง ทุกครั้งที่หลวงพ่อบังคับข้าพเจ้าจะรู้สึกกระดากอาย ไม่อยากตอบให้ใครได้ยิน เพราะตอนนั้นยังเด็กมากเกรงว่าตอบไปแล้วจะไม่มีใครเชื่อถือ แต่เมื่อหลวงพ่อบังคับจำเป็นต้องทำเพราะกลัวหลวงพ่อ ข้าพเจ้าจึงไม่อยากให้มีใครตายเลย เพราะไม่อยากออกไปนั่งเจริญญาน

หลวงพ่อบังคับว่า ท่านชี้แจงว่า การรักษาโรคนั้นถ้าได้ประกอบกันทั้ง 2 ฝ่าย คือฝ่ายผู้รักษาโรคและผู้ป่วยมีความเชื่อมั่นตรงกัน มีกระแสจิตเชื่อมถึงกัน เปรียบเสมือนเครื่องรับวิทยุและเครื่องส่งต้องมีความถี่ตรงกันจึงจะมีหวังหายมาก

วันหนึ่งๆ มีผู้มารักษาโรคกับหลวงพ่อบังคับเป็นจำนวนมาก เพราะหลวงพ่อบังคับรักษาโรคทุกชนิดทั้งโรคมะเร็ง วัณโรค อัมพาต โรคประสาท

เมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง หลวงพ่อต้องรักษาคนที่เป็นโรคประสาทนับเป็นร้อยๆ คน เพราะความตึงเครียด ความทุกข์ยากเดือดร้อนจากภัยสงคราม บางคนกินนอนไม่หลับ คิดมากใจคอหงุดหงิด แต่บางคนก็มีอาการหนักไร้สติสัมปชัญญะ

สำหรับคนที่อาการหนัก หลวงพ่อบังคับจะสั่งญาติพี่น้องให้กลับไปและมอบคนป่วยไว้กับท่าน ญาติพี่น้องไม่ต้องเป็นห่วง หลวงพ่อบังคับจะสั่งให้กรอก “ยาผงบาทจิต” ซึ่งท่านสั่งให้ลูกศิษย์ผสมเตรียมไว้ และแก้ด้วยวิชาวรรณกายด้วย ไม่นานคนป่วยก็หาย ญาติพี่น้องพากลับบ้านได้

ยาผงบาทจิตนี้คณะศิษย์ของหลวงพ่อบังคับในปัจจุบัน ยังคงผสมตามตำราของท่านไว้แจกแก่คนทั่วไปอยู่เป็นยาที่รักษาได้หลายโรค ไม่เพียงแต่

โรคประสาทเท่านั้น คนที่ผอมแห้งแรงน้อย รับประทานอาหารไม่ได้ นอนไม่หลับ ใจคอหงุดหงิดคิดมาก ก็รับประทานได้ ท่านผู้สนใจติดต่อขอได้ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ในยุคนั้นหลวงพ่อดำ (ภาษีเจริญ) ท่านให้ตั้งตู้รับใบอาการโรคไว้ที่หน้ากุฏิของท่าน การเขียนใบอาการโรคต้องแจ้งชื่อ สกุล ที่อยู่ วัน เดือน ปีเกิดและอาการโรคที่ปรากฏอย่างละเอียดลออ

การส่งใบอาการโรคมี 4 เวลา คือ เช้า กลางวัน บ่าย เย็น หลวงพ่อดำจะสั่งให้คนมาไขตู้ตามเวลานั้นแล้วนำใบอาการโรคแจกจ่ายแก่พวกที่ได้วิชชาธรรมกายเพื่อแก้โรค ถ้าผู้เป็นลูกมาส่งใบอาการโรคของพ่อแม่ หลวงพ่อดำมักจะถามว่าอยากให้พ่อแม่หายป่วยหรือไม่ ถ้าอยากให้พ่อแม่หายป่วยก็ทำสมาธิเข้า ถ้าได้สมาธิก็จะช่วยแก้โรคภัยไข้เจ็บของพ่อแม่ได้

ข้าพเจ้า (คุณครูตรีธา เนียมขำ) ได้ประสบเรื่องนี้ด้วยตัวเองคือ ในสมัยที่ข้าพเจ้ามีอายุประมาณ 13 ขวบ นั้นมีผู้แนะนำให้มารดาซึ่งป่วยหนักมานานถึง 12 ปีแล้วให้มารักษากับหลวงพ่อดำ มารดาของข้าพเจ้านั้นป่วยด้วยโรคซึ่งหมอไม่ทราบสาเหตุ ผอมแห้ง รับประทานอาหารไม่ได้ พยายามหาหมอรักษามานานนับ 10 ปีอาการก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรงกับทรุด ไม่ว่าใครจะแนะนำหมอดีที่ไหน บิดาของข้าพเจ้าเป็นต้องพามารดาข้าพเจ้า ไปรักษาทุกหนทุกแห่ง

ต่อมามีผู้แนะนำให้มารักษากับหลวงพ่อดำ บิดาของข้าพเจ้าจึงพามารดาข้าพเจ้าลงเรือ และนำข้าพเจ้ามาด้วยเพื่อให้มาอยู่ปรนนิบัติมารดา บิดาข้าพเจ้ามาจอดเรือที่หน้าวัด แล้วขึ้นไปขอบารมีให้หลวงพ่อดำช่วย

รักษาโรค ส่วนมารดาของข้าพเจ้ายังคงนอนพักในเรือ ตัวข้าพเจ้าเองมีหน้าที่เขียนใบอาการโรคของมารดาส่งให้แก่หลวงพ่อบ่อยประจำ

หลวงพ่อบอกท่านก็ถามว่า “**เอ็งอยากให้แม่หายไหม**”

ตอนนั้นข้าพเจ้านึกในใจว่า หลวงพ่อบอกได้ ใครจะไม่อยากให้แม่หาย ถ้าหลวงพ่จะสั่งให้ทำอะไรก็จะทำทุกอย่าง ขอให้มารดาหายป่วยเป็นทำทั้งนั้น

หลวงพ่อบอกต่อไปว่า “**ถ้าอยากให้แม่หาย เอ็งก็ต้องขึ้นมานั่งภาวนา ถ้านั่งได้ก็จะได้ช่วยแก่โรคให้แม่ แม่เอ็งจะได้มีอายุยืนยาวต่อไป**”

ตั้งแต่บัดนั้นข้าพเจ้าได้ตั้งใจว่าจะต้องนั่งภาวนาให้ได้ เพื่อจะได้ช่วยแก่โรคให้มารดา เพราะการเขียนใบอาการโรคส่งทุกวันก็เหมือนกับยืมจมูกคนอื่นมาหายใจ ไฉนจะคล่องเหมือนจมูกของเราเอง

วันแรกที่ข้าพเจ้ามาฝึกนั่งภาวนา ข้าพเจ้ารีบไปซื้อดอกไม้ ธูปเทียน ข้าวตอกจากแม่ชีมา 1 ถาด เนื่องจากมีนิสัยชอบทำสิ่งใดๆ ก่อนผู้อื่น ข้าพเจ้าจึงรีบลงมาหาที่นั่งตั้งแต่ยังไม่มีใครมา ข้าพเจ้ากะนั่งให้ได้ถึงกลางศาลาพอดี โดยกะศูนย์กลางจากธรรมาสน์ไปยังประตูด้านทิศตะวันออก แล้วกะด้วยสายตาจากอาสนสงฆ์ไปยังศาลาด้านใต้ (ธรรมาสน์นี้ ยังคงอยู่ชั้นบนของศาลาการเปรียญสด) แล้วคอยจ้องว่าเมื่อไรหลวงพ่จะมา

วันนั้นหลวงพ่อบอกท่านเดินขึ้นทางด้านหลังของศาลาทางทิศตะวันตก ข้าพเจ้าเห็นร่างหลวงพ่ที่กำลังเดินขึ้นมานั้นสว่างไสวสวยงามไปหมด ทั้งร่าง สีผิวก็เหลืองอร่ามสุกใส ตามปกติข้าพเจ้าเห็นหลวงพ่อบอกท่านห่มจีวรสีเหลืองธรรมดา แต่ผิวพรรณของท่านนั้นขาวผ่องมีราศีสวยงามจับตาอยู่แล้ว แต่วันนั้นข้าพเจ้าเห็นท่านมีรัศมีสว่างไสวจับตามากเป็น

พิเศษกว่าที่เคยเห็น ข้าพเจ้าตามมองท่านตลอดเวลา ไม่คลาดสายตาเลย จนท่านขึ้นมานั่งบนอาสนสงฆ์กราบพระพุทธรูป แล้วท่านก็กล่าวทักทาย ปราศรัยถามไถ่เรื่องการปฏิบัติธรรมของบรรดาลูกศิษย์ที่มาศึกษากับท่านเป็นประจำ ต่อจากนั้นท่านจึงนำกราบพระสวามณต์แล้วอธิบายวิธีการนั่งภาวนา

เมื่อถึงเวลาเลิกนั่ง หลวงพ่อท่านก็นำกราบพระพร้อมกัน เสร็จแล้วท่านได้เรียกผู้ที่นั่งภาวนาบางคนเข้าไปถามว่า ได้รู้เห็นอะไรบ้าง และแล้วท่านก็ชี้มาที่ข้าพเจ้าท่านเรียกว่า

“ไอ้เล็กมานี่”

ข้าพเจ้าคลานเข้าไปหาท่าน

ท่านพูดต่อไปว่า **“เอ็งเห็นแล้วใช่ไหม”**

ข้าพเจ้ารู้สึกตกใจและประหลาดใจพร้อมกันว่าทำไมท่านจึงทราบ

หลวงพ่อบอกท่านพูดต่อไปว่า **“เอ็งได้แล้ว แม่เอ็งจะได้ไม่ตายแล้ว เอ็งไปต่อวิชากับเขา”**

หลวงพ่ोजัดการให้ข้าพเจ้าไปต่อวิชาในชั้นสูงขึ้นไปจนได้ธรรมกายกับแม่ชีบุญช่วย หลังจากนั้นไม่นาน แม่ชีบุญช่วยก็ถึงแก่กรรม ข้าพเจ้าได้เรียนวิชาต่อกับ **แม่ชีญาณิ ศิริโวหาร** ซึ่งถึงแก่กรรมแล้วเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม พ.ศ. 2519

แล้วในที่สุดมารดาของข้าพเจ้าซึ่งป่วยหนักมานานถึง 12 ปี ไม่มีแพทย์คนใดสามารถรักษาให้หายได้ แต่มารักษากับหลวงพ่อกับ 13 เดือนก็หายป่วย มีร่างกายแข็งแรงเป็นปกติ โดยมีต้องรับประทานยาใดๆ เลย สามารถประกอบกิจการงานต่างๆ ได้เหมือนสมัยที่ยังมิได้ป่วยมีอายุ

ยืนยาวนานอีก 24 ปีจึงถึงแก่กรรม

สำหรับตัวข้าพเจ้านั้นเรื่องความพากเพียรก็มีไม่มากเท่าใด เพราะตอนนั้นยังเป็นเด็ก ยังไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับธรรมะ และเป็นเด็ก มาจากบ้านนอกด้วย แต่ข้าพเจ้ามีความตั้งใจอยากจะได้ อยากจะเป็น อยากจะเห็น เพราะอยากให้แม่หายป่วยจึงได้พยายามตั้งใจและปฏิบัติ ตามที่หลวงพ่อสอน

เมื่อได้ธรรมกายแล้ว ข้าพเจ้าจึงทราบว่าหน้าที่เห็นหลวงพ่อดงงามสว่างไสวไปทั้งองค์นั้น เป็นเพราะอายตนะที่ดึงดูดใจเปิดรับแล้ว จิตของคนทุกคนจะต้องมีอายตนะประจำ ตามีอายตนะสำหรับดึงดูดรูป หูมีอายตนะสำหรับดึงดูดเสียง จมูกมีอายตนะสำหรับดึงดูดกลิ่น ลิ้นมีอายตนะสำหรับดึงดูดรส กายมีอายตนะสำหรับดึงดูดสัมผัส ใจมีอายตนะสำหรับดึงดูดธรรมารมณ์ ถ้าจะเปรียบเทียบแล้วก็เหมือนดอกบัวที่รอสัมผัสแสงอาทิตย์พร้อมที่จะบานรับอรุณทันที

ดังนั้นพอสิ้นคำสอนของหลวงพ่อก็ ข้าพเจ้าจึงเห็นดวงแก้วกลมใส ปรากฏขึ้นที่ฐานที่ 7 กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ทันที เพราะเวลานั้นจิตมีศรัทธาเต็มที

ต่อมา “ข้าพเจ้าก็ได้ใช้วิชาธรรมกายช่วยแก้ไขโรคของมารดา ให้หายป่วยได้” เป็นที่น่าสังเกตว่าบุตรหลานซึ่งได้ธรรมกายของคนป่วย จะมีความสามารถในการรักษาโรคเป็นพิเศษดังนี้ เพราะจิตมุ่งมั่นไปทางเดียว จึงมีพลังมากเหมือนสายน้ำที่ไหลพุ่งไปทิศทางเดียว ย่อมมีกำลังแรงกว่าน้ำที่แตกแยกเป็นลำธารสายเล็กสายน้อยฉนั้น

